

CINEMA

Hepburn i Spoto: una biografia

Feliu Viaplana
fviaplana@hotmail.com

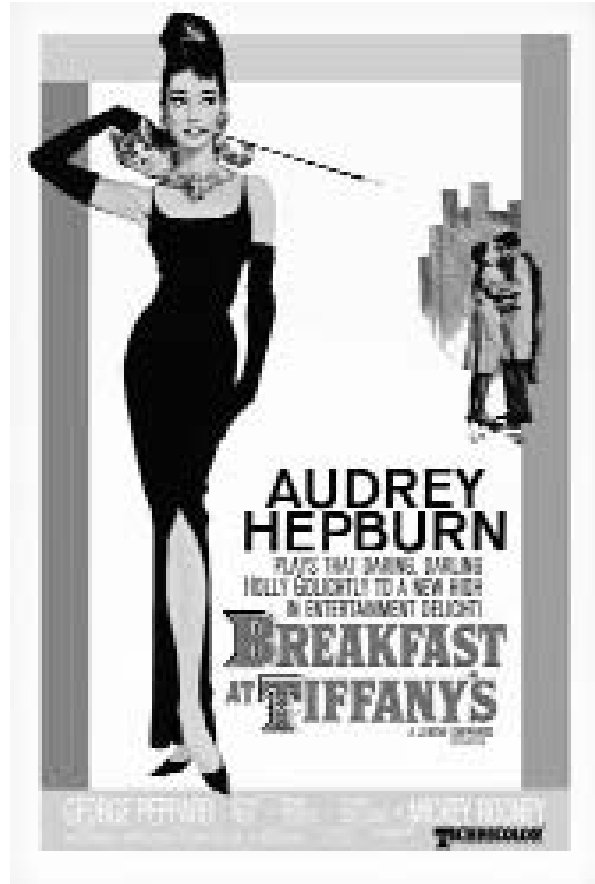

Audrey Hepburn m'agrada molt, tot i no ser segurament una de les cinc actrius que m'emportaria a una illa deserta. Però si a aquesta illa deserta ens enduguéssim imatges en comptes d'actors, aleshores Audrey Hepburn tindria, a la meua, un lloc assegurat, perquè la seva figura estilitzada davant de l'aparador del Tiffany's, mentre van apareixent els títols de crèdit, amb el teló de fons de la música de Mancini, a l'inici de la versió de Blake Edwards del relat de Truman Capote, és i ha estat sempre per a mi un d'aquells moments inoblidables que només el gran cinema ens pot oferir. Autor, entre d'altres, de les monografies de Marlene Dietrich, Laurence Olivier, Marilyn Monroe o Ingrid Bergman i, sobretot, de la millor biografia crítica que he llegit d'Alfred Hitchcock, Donald Spoto és ja un dels cronistes insubstituïbles del Hollywood que tots hem admirat. Quan, ara fa mig any, Lumen va editar *Audrey Hepburn, la biografia*, de Donald Spoto, vaig córrer a la llibreria a comprar-la.

La major part del llibre es refereix, naturalment, a la seva carrera i a les pel·lícules que va interpretar, als directors i als altres homes de cinema que van ajudar-la i que van exercir, sobre ella, una determinada influència, als seus fills, als seus matrimonis i a les seves inestables relacions amoroses. Tot això configura el retrat d'una persona que, apartada dels llums enlluernadors de l'èxit, és, com tots nosaltres, vulnerable i insegura. Una persona que actua amb convicció, però a vegades dubta, que pateix, però també és feliç.

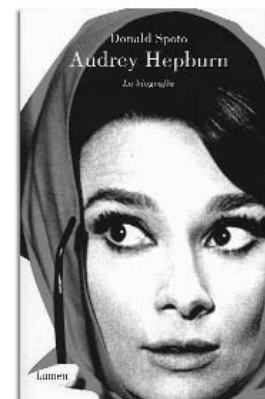
Els primers i els últims capítols emmarquen aquesta part central. Als uns, coneixem, entre moltes més coses, la seva infantesa i joventut, la seva família -pares separats, residències diverses...-, els anys de la guerra a Holanda i la seva frustrada il·lusió per ser ballarina. Als altres, la seva decisió d'abandonar el cinema, els 14 anys com a ambaixadora de bona voluntat d'Unicef, els seus incomptables viatges arreu del planeta, la seva malaltia i la seva mort -explicades per Spoto amb una pudorosa brevetat, només cinc pàgines. Els afusellaments que va presenciar a Holanda i la infinitud de situacions tràgiques que va haver de viure els seus darrers anys als indrets i als països del Tercer Món no contradiuen la icona d'innocència, felicitat, elegància i estil en què s'ha convertit Audrey Hepburn per a tots nosaltres (un *parti pris* que, de tota manera, algunes de les seves interpretacions relativitzen completament). Conèixer una mica qui fou la dona no fa sinó acostar-nos més a l'actriu.

Spoto repassa les seves interpretacions, una a una, i emet sempre, a cada comentari, la seva pròpia valoració, tant de l'actriu com de la pel·lícula. Les que ell destaca molt especialment -*Roman Holiday* (1953, *Vacaciones en Roma*), de William Wyler, o *The Nun's Story*, (1959, *Historia de una monja*), de Fred Zinnemann- o les que valora de manera més aviat poc entusiasta -la ja citada *Breakfast at Tiffany's* (1961, *Desayuno con diamantes*), de Blake Edwards, o *They All Laughed* (1981, *Todos rieron*), de Peter Bogdanovich- no són segurament les mateixes que destacaria jo, però això no té importància.

L'important és que se'ns ofereix un itinerari Hepburn clar i lineal. Sense voler ser exhaustiu: la princesa Ann, que descobreix el món de la mà d'un periodista nord-americà (Gregory Peck), amb qui viurà una impossible història d'amor a *Vacaciones en Roma*; la noieta de *Sabrina* (1954) i *Ariane* (1957), ambdues de Billy Wilder, enamorada d'uns homes madurs, molt més grans que ella (interpretats, respectivament, per Humphrey Bogart i Gary Cooper); la ingènua ajudant d'una llibreria de Greenwich Village al musical d'Stanley Donen *Funny Face* (1957, Una cara con ángel), amb Fred Astaire; la germana Lucas d'*Historia de una monja*, la primera Audrey Hepburn sense maquillatge ni vestits de nit; la deliciosa i inconscient Holly Golightly de *Desayuno con diamantes*, el seu personatge més emblemàtic; la Karen de *The Children Hour* (1962, La calumnia), de William Wyler, un dels seus papers més dramàtics; la florista cockney de *My Fair Lady* (1964), de George Cukor, conillet d'índies del professor Higgins (Rex Harrison); la Joanna de *Two for the Road* (1967, Dos en la carretera), d'Stanley Donen, una altra interpretació de gran intensitat, un matrimoni mig desfet després de 12 anys de rutina; l'envellida Marian de *Robin and Marian* (1976), de Richard Lester, una lúcida mirada al crepuscle dels herois, o la presència inquietant de *Todos rieron*.

Si us agrada Audrey Hepburn, compreu-vos el llibre. ●

FONTSERE

ARTICLES PELL I VIATGE

Sant Quirze, 38

Tel. 93 725 85 41

SABADELL